

[Josiassen.]

Folketingsmand Pinstrup i Spidsen. Den 11. November 1925 rejste det ærede Medlem Sagen i Folketinget, fra den Tid af har man forfulgt Sagen politisk, og Frugten af dette Arbejde er foreløbig det foreliggende Lovforslag. Hr. Pinstrups Forklaring i det andet høje Ting har forbavset mig og mange, thi en mere forvrænget Fremstilling af Sagen skal man lede længe efter. Hr. Pinstrup indleder i Henhold til Tidenden for 1925—26, Sp. 934, med at sige, at alle Afrøderne skulde sættes

„under Vand, saaledes at alle Lods-ejerne havde lidt saame Skæbne; det vilde være gaaet ud over 280 Lodsejere, hvoraf 77 Statshusmænd og 49 andre Husmænd“.

Hvor Hr. Pinstrup har fundet de 77 Statshusmænd og de 49 andre Husmænd i Kolindsund, er for hele Egnens Befolkning ubegribeligt, thi de findes ikke; Staten har ikke anbragt een Øre i Husmandsbrug i Kolindsund, Statshusmandsbrug kan ikke trives i Kolindsund. Det er derfor en overdreven, misvisende og forvrænget Fremstilling. Det er imidlertid rigtigt, at der paa Djursland omkring ved Grenaa-egnen og i Nærheden af Kolindsund findes mange Husmænd, mange Smaabrug, og det er rigtigt — Ret skal være Ret —, at mange af disse Husmænd har en Tønde Land eller to i Kolindsund, som de kan anvende til Høslæt eller Græsning for Kreaturer. Men at udtale, at der er 77 Statshusmænd og 49 andre Husmænd i Kolindsund, der vil drukne, er en Uhyrlighed, en Paastand, der intet har med Virkeligheden at gøre, og jeg forstaar ikke, at en Mand som Hr. Pinstrup, der gerne vil have Ord for at være Moralens og Sandhedens Vogter, paa ansvarligt Sted kan forvrænge Forholdene paa den Maade, som sket er. Hr. Pinstrups Fremstilling vakte selvsagt meget stor Misfornøjelse hos Egnens Husmænd, idet 70 Husmænd samlede sig om en Adresse som en mægtig Protest mod hans Fremstilling. Husmændene udtalte ligeledes deres Sympati for Arbejderne og ønskede for dem, at denne Konflikt maatte resultere i forbedrede økonomiske Forhold, thi ingen var mere interesseret i, at Landarbejderne havde gunstige Kaar end netop Husmændene. I det andet høje Ting er det udtalt, at det er rigtigt, at 70 Husmænd gik i Brechen for Landarbejderne, men man har tilføjet, at der mødte ogsaa en Stab af Husmænd, som gik imod dem. Jeg er vidende om, at da man fra de store Gaardbrugeres Side

erfarede, at Husmændene havde sat sig i Bevægelse, gik man rundt fra Dør til Dør og indsamlede Underskrifter paa en Modadresse. Det gør imidlertid ikke Sagen bedre, tværtimod. Ingen af Egnens Befolkning har ønsket, at denne Konflikt nogen Sinde skulde udarte, saaledes som den gjorde. Man har beklaget det fra Arbejdernes Side, men vi har til Gengæld sagt til Arbejderne: der er intet andet at gøre end at staa fast paa de Krav, I søger at gennemføre, thi det er Krav, som er fuldt ud berettigede, og alt maa sættes ind paa at faa dem gennemført. Efter at Jordbrugerne havde faaet den første store Erstatning, de flere Hundrede Tusinde Kroner, besluttede man at bekrænse Hr. Pinstrup med et Sølvbæger, det siges endogsaa, at det kostede 900 Kr. Det var jo en Erkendtlighedsgave for det Stykke Arbejde, han havde udført — hvor vel-smagende Drikken af Bægeret i Fremtiden vil blive, kan der være delte Meninger om.

Jeg har nu i korte Træk gjort Rede for Sagens Kerne. Maa jeg endnu blot fremhæve, at Hr. Pinstrup i det andet høje Ting har gjort gældende, at egentlig drejede Sagen sig slet ikke om et Lønsprogsmaal mellem Arbejderne og Lodsejerlaget og Gaardbrugerne. Det er ogsaa en Forvrængning, thi hvad Sagen drejede sig om, var netop et Lønsprogsmaal og intet andet; det var Lønsprogsmaalet, man begyndte med, og det var Lønsprogsmaalet, man endte med. Maa jeg have Lov til at anføre nogle Eksempler paa, hvorledes man i visse Tilfælde er optraadt fra Arbejdsgivernes og Lodsejerlagets Side dernede. Under en Kamp kan der jo godt forekomme forskellige mindre tiltalende Ting; bevares vel, mindre tiltalende Ting kan forekomme fra begge Sider. Men jeg mener nu alligevel, at det, der skete fra Arbejdsgivernes Side: at man tillagde Arbejderne skadegørende Hensigter, tilregnede dem Ødelæggelser og meget andet, var ganske grundløst og meningsløst. En Gang i Foraaret 1924 begyndte en Dæmning at skride sammen. Vandet strømmede ind og kunde naturligvis have medført en stor Katastrofe for Sundet. Saa hurtigt som det lod sig gøre, blev der tilkaldt en Stab af ca. 100 Mand, der mødte med Skovle og Spader for at udbede Skaden, og iblandt disse mødte ogsaa de lockoutede Arbejdere, beredvillige til at være med til at bøde paa Skaden, saa vidt det var gørligt. Men samtidig blev der udspreddt det Rygte dernede, at det sandsynligvis var Arbejderne, som havde undermineret Dæmningen for at fremkalde Ulykken, medens Forholdet ved